

MEGHAN
QUINN

HOE
MIJN **BUURMAN**
KERST SABOTEERDE

Vertaald door Marleen Ziemerink

AMSTERDAM · ANTWERPEN

PROLOOG

*De inwoners van Kringletown vieren kerst uitgebreid en veel.
Maar Cole Black van Whistler Lane doet niet mee aan het geheel...*

*Tijdens elk Kringlekerstseizoen werd Cole een kluizenaar.
Niemand wist waarom, niemand had een antwoord klaar.*

*Martha zei: 'Hij is alleen, al een tijdje heel erg single.'
Mae zei: 'Hij werd nooit gekozen als dé Koning van Kringle.'*

*Wat ik denk dat de reden is, en die is bitter en doet hem zeer:
op zijn achttiende verloor hij zijn moeder én vader allebei in één keer.*

*Wat het ook was – zijn verlies of zijn vrijgezellenstaat –
hij zat met kerst in het donker, en haatte alle vrolijke Kringlepraat.*

*Vanuit zijn raam gingen zijn ogen fronsend op zoek,
naar lichtjes en kransen in iedere hoek.*

*Ze zongen, ze lachten, en zeiden lief gedag,
terwijl hij gromde vanuit zijn sombere grot zonder enige lach.*

*Voor hem geen versieringen, geen koekjes en knusse klederdracht,
want morgen was het 1 december... en hij wist wat dat bracht.*

*De stad zou ontwaken, met sneeuw op de daken,
ballen zouden glanzen, en de strikken zouden dansen.*

*Want om de hoek gingen straks de bellen rinkelen,
die zouden aankondigen wie als dé Kringle mag gaan twinkelen.*

*Cole Black had geen zin, het maakte hem niets uit.
Waarom zou hij zich druk maken om dat besluit?*

*‘Wat maakt het uit wie kerst het meest viert?’ bromde hij met een geeuw,
dat was zijn motto... totdat de wind draaide op een dag vol sneeuw.*

*Vanuit zijn raam loerde hij naar de commotie achter het hek,
en het beeld van een bekende roodharige maakte hem gek.*

*Waarom was ze hier? Wat kwam ze hier doen?
Ze kan hier toch niet zijn voor heel het kerstseizoen?*

*Maar de stapel koffers was hoog, midden voor de deur,
en waren een teken voor wekenlange terreur.*

*Maar waarom? Het is jaren geleden, om precies te zijn tien,
sinds hij haar felrode haar voor het laatst had gezien.*

*Nee, hij moest het weten, wat is dit gedoe?
Ze mag deze kerst niet blijven... ze moet hier weg, maar... hoe?*

1 STOREE

‘Weet je, je vergeet nooit de eerste keer dat je tepels de berglucht voelen,’ zeg ik terwijl ik mijn wanten in mijn jaszak prop en mijn blik op de vers besneeuwde bergen richt. Mijn zus Taran kijkt me over haar schouder aan en rolt dramatisch met haar ogen. ‘Het is drie graden, en omdat het begin december is en we zo’n drieduizend meter hoog in de bergen zitten, mogen we daar niet over klagen.’

‘Niet over klagen?’ God, ik kan hier echt wel over klagen; het is hartstikke koud. ‘Blijkbaar moet ik dan dankbaar zijn voor de opwarming van de aarde, want anders lagen mijn tietten nu al in twee hoopjes op de grond.’

Taran gaat met twee tassen in haar hand rechtop staan. ‘Je moet geen grapjes maken over de opwarming van de aarde.’ En na die vermaning loopt ze over het geveegde pad naar het roze victoriaanse huis van tante Cindy.

Mocht je het nog niet aan haar toontje hebben gehoord, Taran is de stijve hark van ons beiden. Blijkbaar hoor je je als oudere zus een gespannen, stekelige en ietwat strenge persoonlijkheid aan te meten. Ze zit altijd midden in een crisis, ze heeft altijd wel iets te klagen, en nóóit gaat er iets volgens plan bij de familie Taylor.

En daar komen de vijf tassen en het tripje van een onbekend aantal weken begin december naar Kringletown, Colorado, om de hoek kijken.

Nee, we wonen hier niet.

Nee, dit is niet de plek die ik in de winter zou willen bezoeken, want mijn lichaam is gewend aan het klimaat van Californië.

En nee, ik sta niet bepaald te springen om Kerstmis te vieren met mijn chagrijnige, welgemanierde zus die het veel te leuk vindt om mij de les te lezen.

Ik hou van haar, maar ze is er iets te goed in om de pret te bederven.

Maar helaas voor ondergetekende is tante Cindy gevallen. Het lot van menig negentigjarige.

Ooit was ze een kwieke dame, bekend in het kleine dorpje als de vrolijkste van allemaal. Ze stond op het punt om een plaat met peperkoekmannetjes uit de oven te halen toen ze, zoals ze het zelf zegt, iets geks voelde in haar heup, vervolgens een trilling in haar bil opmerkte, en daardoor begon te draaien, te wankelen, en uiteindelijk op de vloer terecht kwam. En omdat ze een fragiel oud vrouwtje is – met niets om de klap op te vangen – brak ze haar heup.

Je kunt je vervolgens wel voorstellen wat er gebeurde. Een gebroken heup bij een ouder persoon kan een doodvonnis zijn, in ieder geval volgens tante Cindy.

Dus natuurlijk brak de hel los.

In de familiegroepsapp werden sirene-emoji's gestuurd.

Een spoedoverleg werd ingepland.

En voordat ik het wist staarde ik naar mijn computerscherm, met de neusgaten van mijn vader iets te dichtbij terwijl hij probeerde 'dit hele Zoomgebeuren' te begrijpen.

Mama zat te snikken op haar balkon in Cancún in een felgekleurde sarong met vogels.

Papa troostte haar met een strohoed op zijn hoofd en een witte neus van de zonnebrand.

Taran pende snel alle problemen op een notitieblok, precies zoals het een goede verpleegkundige betaamt.

En ik zat in mijn te grote *single lady*-stoel, zonder beha, en met een schaalje chocoladerozijnen die ik die dag bij Costco had gekocht, toe te kijken.

'Er moet iets gebeuren. Iemand moet voor haar gaan zorgen,' piepte mama over haar enige levende familielid.

Had ik al verteld dat Cindy onze óúdtante is? Maar dat is zo'n mondvul, dus we zeggen gewoon 'tante Cindy'.

Maar ze betekent heel veel voor onze moeder.

Ze is de matriarch van een heel kleine familie aan mijn moeders kant.

Maar hoeveel mijn moeder ook van deze vrouw, die de rol van toegewijde ouder op zich had genomen, hield, de Horbachs en de Lindons waren net gearriveerd, en mijn moeder kon op geen enkele manier haar tropische paradijs verlaten. Want dat zou namelijk betekenen dat ze het bridgetoernooi dat op het punt stond van beginnen zou moeten missen. Zij en mijn vader hadden geoefend en dit jaar zouden ze gaan winnen.

En dat betekende... dat ik in beeld kwam.

Want blijkbaar heb ik, ondanks het feit dat ik een baan heb bij Lovemark Channel, waarbij ik weliswaar vanuit huis kan werken, alle tijd van de wereld om voor een oude vrouw te zorgen die haar heup heeft gebroken.

Even tussen jou en mij, ik heb écht tijd, want op dit moment ben ik niet met een project bezig. Ik heb even een pauze van het editen, en ik heb me op het kijken gestort, en verdiep me momenteel in het kerstfilmaanbod van Lovemark. Maar dat hoeven zij niet te weten.

Maar het was besloten dat ik, Storee Taylor, de aangewezen persoon was om voor Cindy te zorgen.

En eerlijk gezegd heb ik geen idee hoe ik voor een oude vrouw met een problematische heup moet zorgen, dus echt een goed idee is het niet.

'Blijf je daar de hele tijd staan, of ga je me nog helpen met deze tassen?' vraagt Taran, waarmee ze me uit mijn gedachten trekt.

'Ik moet gewoon even wennen aan de ijle lucht,' zeg ik, en ik druk een hand tegen mijn borstkas. 'Oef, het is zo moeilijk om te ademen. Weet je, ik denk dat ik last heb van hoogteziekte. Ik weet niet of het wel zo'n goed idee is dat ik hier ben. Kunnen we tante Cindy niet meenemen naar Californië?'

Taran slaat het kussen waar ik niet zonder kan tegen mijn borstkas. 'Het gaat prima met je,' zegt ze, voordat ze een tas met snacks

oppakt. Ik had haar gedwongen om te stoppen om ze in te slaan, voordat we de bergen in reden en naar het huis gingen.

Goede omgangsvormen met patiënten zijn nooit echt haar kwaliteit geweest.

Ik mompel binnensmonds, maar toch zou ik zweren dat ik mijn eigen ademhaling kan zien als ik over de stoep loop. Ik beklim het trapje van het bekende victoriaanse huis. Vroeger kwamen we hier elk jaar met kerst, totdat mijn ouders samen met vrienden een huis kochten in Cancún: Bungalow Boezem. Mijn moeders boezemvriend is de andere eigenaar, en ze vinden het een grappige naam. Ah, ouders, zijn ze niet ongeloofelijk grappig?

Als ik dichterbij de deur kom, kan ik de warme peperkoekmanetjes en net omgehakte kerstbomen al ruiken. Het is een geurcombinatie die ik met maar één persoon associeer: tante Cindy.

Ik geef het niet graag toe, want hoewel ik liever in mijn tweepersoons Barbiedekbed van vroeger gewikkeld zou zitten, pratend tegen Alexander, mijn ficus, over alle Lovemarkfilms, word ik toch een heel klein beetje – en dan bedoel ik echt een heel klein beetje – en ook maar voor een paar tellen – warm vanbinnen. Het komt denk ik door de geur, de omgeving, en de sneeuw.

En dat meen ik, want dit dorp en ik... nou, wij delen een geschiedenis.

Een niet zo'n fijne geschiedenis.

Een beschamende geschiedenis.

Het soort geschiedenis dat ervoor heeft gezorgd dat ik hier al tien jaar niet meer ben geweest.

Maar mijn angstaanjagende geschiedenis betekent niet dat Cindy's huis in de decembermaand niet altijd voor een soort veilig gevoel zorgt. Ik sta op het punt om over de drempel te stappen, als Taran langs me heen dendert, wederom op een missie. Die meid is een werkpaard, en als ze eenmaal iets in haar hoofd heeft, dan stopt ze niet voor het haar is gelukt.

'Als je daar met je mond open blijft staan, kun je dan in ieder geval aan de kant gaan?' Haar schouder botst tegen de mijne als ze langs me heen naar de auto loopt.

Jezus!

‘Mijn mond stond niet open,’ mompel ik, voordat ik de gang van het oude, krakerige huis in stap. Cindy woont hier al langer dan ik überhaupt leef.

Deze plek is kerst. Dat komt door de dennenslinger die om de trapleuning zit gewikkeld. Door de lichtjes op batterijen die voor het raam hangen. Door de verfijnde fluwelen strikken die op elk met groen omhuld deurkozijn zitten. Door de mistletoe die in het midden van de woonkamer hangt en je naar de prachtig versierde boom leidt, die volhangt met bij elkaar horende ballen, lampjes, strikken, en vergeet niet de gouden engel bovenop.

Het zijn de handgemaakte groen met rode quilts die als wandkleden aan de muren hangen, de kristallen glazen, als snoepschaaltjes gevuld met pepermuntjes die direct op je tong smelten. En het zijn de perfect ingepakte cadeautjes onder de boom, met matchend inpakpapier, linten en cadeaukaartjes. Alles bij elkaar is dit een perfecte samenvatting van mijn jeugd, waarin ik tijdens Kerstmis geloofde in wonderen. Tijdens Kerstmis geloofde ik in magie, en ik werd helemaal warm door alleen al de gedachte aan de feestdagen.

Maar als ik mijn blik door het huis laat gaan, vanaf de niet-bestaande mat waar ik in de gang mijn voeten op zou moeten vegen, blijven mijn ogen hangen bij de kale trapleuning, de naakte kozijnen en het ontbrekende glaswerk. Er is geen pepermuntje te bekennen.

What the hell?

‘Ik meen het, Storee, kun je alsjeblieft een handje helpen?’ vraagt Taran terwijl ze nog een tas met eten op de grond zet.

‘Waar... waar zijn alle versieringen?’ vraag ik.

‘Wat?’ Taran veegt met de achterkant van haar hand over haar voorhoofd.

Het kan niet dat zij zweet. Ik weet dat ze in Denver woont, maar dit zijn arctische temperaturen waar we mee te maken hebben.

Ik wijs naar de lege ruimte. ‘Er zijn nergens kerstversieringen.’

Taran kijkt om zich heen en dan weer naar mij. ‘Dat klopt.’

‘Eh... waarom niet?’

‘O, ik zou het niet weten,’ zegt Taran sarcastisch. ‘Misschien omdat tante Cindy haar heup heeft gebroken? En omdat het laatste wat ze nu zou moeten doen haar huis versieren is, zodat jij zodra je binnenstapt de kerstmagie kunt voelen?’ *Ah, pardon, mevrouwtje Onbeschoft.*

Ze beent weer langs me heen, terug naar de auto om wat dan ook op te halen.

‘Je had ook gewoon kunnen zeggen dat ze er nog geen tijd voor heeft gehad,’ roep ik haar na.

Oei, die is boos.

Ik stop mijn kussen onder mijn arm, doe mijn schoenen uit, en loop dan naar de woonkamer. De heel kale en gek uitziende woonkamer.

Ik heb het nog nooit zo gezien. Waar normaal gesproken de boom staat, staat nu een roze victoriaanse stoel, in onberispelijke staat voor wat vermoedelijk de leeftijd is. De *Happy Days*-kerststal, die tante Cindy normaal gesproken elk jaar boven de open haard zet, ontbreekt. Er hangen geen kerstsokken, er liggen geen houtblokken klaar, er hangt geen krans met cranberry’s langs de groene damasten gordijnen.

Het is gewoon... saai.

En eerlijk gezegd vind ik het doodeng.

Ik weet dat ik een grapje heb gemaakt dat een gebroken heup een doodvonnis is, maar deze enorm lege kamer zorgt ervoor dat ik het gevoel heb dat ik in een mortuarium sta, in plaats van in een plek vol kerstsfeer.

En ik ben ook verbaasd, want ik dacht altijd dat ze haar versiering het hele jaar liet hangen. Misschien maakt dat me naïef, maar dit is wél Kringletown – of gewoon Kringle, als je hier woont – het hoogste kerstdorp in het land. Het hele jaar klinkt er kerstmuziek uit de speakers langs de hoofdstraat. De versieringen op de lantaarnpalen wisselen weliswaar elke maand van stijl, maar altijd in dezelfde groene, rode en gouden kleuren. De kerstlampjes worden nooit weggehaald, je kunt altijd warme chocolademelk bestellen, en het is onmogelijk om over straat te lopen zonder ten minste twee

keer te horen dat de kerstman je altijd ziet.

Dus vergeef me mijn verwarring dat ik dacht dat kerstversiering ook in de huizen een permanente plek had.

Blijkbaar klopt dat niet.

De voordeur valt dicht, en Taran staat in de gang, met haar handen op haar heupen.

Ik draai me naar haar om. 'Waarom is het hier zo stil? Waar is tante Cindy?'

'Bij Martha en Mae thuis.'

'De Bawhovier-tweeling?' vraag ik, waarmee ik verwijs naar de belangrijkste roddelaars in Kringletown. Als je ook maar iets wilt weten – en dan bedoel ik ook echt maar iets – over het dorpje, dan moet je bij Martha en Mae Bawhovier zijn.

Ze houden aantekeningen bij, ik heb het zelf gezien. Ze hebben stapels met dorpsroddels, allemaal neergepend in lederen notitieboekjes op hun boekenplanken. Als ze op een dag allebei niet meer leven, dan zal Kringletown ongetwijfeld de boekjes archiveren in de dorpsbibliotheek, en daarmee de diepste geheimen onthullen van de mensen die hun hele leven in kerstsferen hebben doorgebracht.

'Ja, ze hebben voor ons voor tante Cindy gezorgd. Heb je dan helemaal niet opgelet tijdens de spoedvergadering?' vraagt Taran.

'Het is allemaal één grote blur nadat ik was gedwongen om in de nabije toekomst als mantelzorger te moeten werken.'

'Doe niet zo dramatisch.'

'Zegt degene die weer fijn naar haar eigen huis mag terugkeren terwijl ik een oude vrouw moet wassen die ik alleen maar heb gezien met coltruien en lange broeken aan,' kaats ik terug.

'Je zou je vereerd moeten voelen.'

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog als ik naar voren leun en fluister: 'Vereerd om Cindy naakt te zien? Wat is er mis met jou?'

Taran klemt haar kaken op elkaar. 'Het is een eer om voor een oudere te zorgen die verantwoordelijk is voor zoveel fijne herinneringen uit onze jeugd. Dit is hoe het leven werkt, Storee. Zij zorgen voor ons als we jong zijn, en als ze oud en zwak zijn, dan is het onze beurt om hetzelfde te doen.'

God, het is zo irritant als ze gelijk heeft.

‘Maar dat betekent niet dat ik me vereerd moet voelen om haar naakt te zien,’ zeg ik terwijl ik mijn kin in de lucht steek.

Taran schudt haar hoofd, en duwt dan een grote zwarte koffer naar voren. Hij is niet van mij.

‘Wat is dat?’ Ik wijs naar de koffer.

‘Die is van mij.’

Hoop borrelt in me naar boven.

‘Wacht. Blijf jij ook?’

‘Ik denk niet dat ik echt een keuze heb,’ zegt ze. ‘Ik was van plan om te kijken hoe dit zou gaan, maar op basis van de afgelopen paar minuten kan ik met zekerheid zeggen dat ik er niet op kan vertrouwen dat jij in je eentje voor tante Cindy kunt zorgen.’

Ik klap enthousiast in mijn handen. ‘Fantastisch, kan ik dan nu gaan?’ Ik wijs met mijn duim naar de deur. ‘Ik bedoel, het is raar dat je me helemaal hierheen hebt gebracht, alleen maar zodat je me kon vertellen dat jij voor alles zou zorgen, maar dit is niet de eerste keer dat je dramatisch doet.’

‘Jij gaat nergens heen. We doen dit samen.’ Ze begint haar grote zwarte koffer de trap op te trekken.

‘Eh, zou je dat even willen herhalen?’ vraag ik terwijl ik naar de trap loop, waar mijn zus haar koffer de houten treden op loopt te sjoorren. Dat ding is bijna net zo groot als zij.

Als ze boven is, staart ze naar beneden. ‘Ik heb nog geen reactie op mijn verlofverzoek, dus het kan zijn dat ik een paar dagen terug moet naar Denver. Dan moet jij hier bij tante Cindy blijven, maar ik weiger jou hier in je eentje achter te laten, omdat je er niet bepaald om bekendstaat om ook maar ergens voor te kunnen zorgen.’

‘Pardon?’ Ik stamp met mijn voet. ‘Kun je je Alexander niet herinneren? Hij doet het hartstikke goed. En omdat mijn buurvrouw Harriot voor hem zorgt nu ik hier ben, zal hij het ook heel goed blijven doen.’

‘Je kunt Cindy niet bepaald met een ficus vergelijken, Storee.’

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Zegt de persoon die Alexander dit jaar een verjaardagscadeautje heeft gegeven.’

‘Je vroeg of ik wat plantenvoeding mee wilde nemen toen ik naar je toe kwam. Dat kun je niet bepaald een verjaardagscadeautje noemen.’

‘Maar het was zijn verjaardag, én je had het voor hem meegenomen. Dat zie ik dus anders.’

Ze rolt nog een keer met haar ogen en duwt dan haar koffer richting de rode kamer.

‘Eh, wat ga je doen?’ vraag ik, en ik hol zo snel mogelijk de trap op. Nou ja, zo snel als mijn bevroren benen me kunnen dragen.

‘Me nuttig maken, iets wat we van jou niet kunnen zeggen,’ antwoordt ze.

Met mijn kussen onder mijn arm kom ik op de overloop aan. ‘Je weet dat de rode kamer van mij is.’

Taran staat in de deuropening. Met haar een meter zeventig is ze maar een paar centimeter groter dan ik, maar door haar rechte rug en standvastige houding zou je zeggen dat ze bijna twee meter lang is. Ze staart op me neer alsof ik een onwetend knechtje ben.

‘De rode kamer is groter.’

‘Dat weet ik, daarom sliep ik daar altijd.’ Ik wijs achter me, en voeg eraan toe: ‘De nachtmerriekamer is van jou.’

‘Nope. Deze keer niet,’ antwoordt ze.

Ik zet een aarzelend stapje vooruit. ‘Taran, je weet dat ik daar niet kan slapen.’

‘Je bent ouder, je redt je prima.’

‘Echt niet,’ zeg ik in paniek. ‘Ze... ze komen tot leven.’

‘O mijn god, Storee. Serieus, word eens volwassen.’ Ze loopt met haar koffer door de deuropening van de rode kamer, en ik haast me achter haar aan. Mijn oren en wangen worden warm.

‘Ik ben inderdaad volwassen, en daardoor ben ik me zelfs nog meer bewust van wat die kamer kan doen. De nachtmerries... de uitdrijvingsceremonie die het nodig heeft om de lucht te reinigen.’

Taran opent haar koffer en begint met uitpakken; ze legt al haar kleren in de klerenkast. De rode kamer voelt als een bekende knuffel, met de rode muren, het rode tapijt, de rode gordijnen, en het rode dekbed. Elke kerst deelden Taran en ik deze kamer, zij sliep

dan in het handige uitschuifbed. Daarvoor sliep Taran altijd in de nachtmerriekamer, en dat vond ze prima. Mama en papa sliepen in de kamer naast de rode kamer, maar nadat tante Cindy die ruimte in haar persoonlijke sportschool had veranderd, sliep Taran bij mij in het uitschuifbed terwijl mijn ouders... in de andere kamer sliepen.

‘Prima, ik slaap wel in het uitschuifbed,’ zeg ik.

‘Echt niet,’ zegt Taran. ‘Ik moet Guy een hele tijd missen, en ik heb hem beloofd dat we... contact zouden houden.’

Ik trek mijn neus op.

Guy is Tarans vriend.

Ik weet niet veel over hem, maar ik kan je dit vertellen: ik vind het maar niets hoe ze ‘contact zouden houden’ zei, alsof ze heel andere dingen bedoelde.

‘Bah,’ zeg ik. ‘Zeg alsjeblieft niet dat je in tante Cindy’s huis vieze dingen gaat doen.’

‘Wat ik in mijn eigen kamer doe zijn mijn zaken.’

‘Doe het dan in die andere kamer. Ik weet zeker dat je het publiek zult waarderen.’

Haar ogen schieten naar de mijne. ‘De internetverbinding is beter in deze kamer, en dat weet je. En omdat je single bent, en ik er niet op kan vertrouwen dat jij in je eentje voor onze tante kunt zorgen, en ik daarvoor mijn hele leven moet omgooien, neem ik de nodige stappen om zo comfortabel mogelijk de komende weken door te komen.’

‘En mag ik me dan niet comfortabel voelen?’ vraag ik, en ik duw mijn vinger tegen mijn borstkas. ‘Ben ik niet belangrijk?’

Ze wijst naar het kussen dat tussen mijn armen zit geklemd. ‘Jij hebt je speciale kussen, dus je hebt genoeg comfort.’ Daarmee duwt ze me de kamer uit en gooit de deur dicht.

‘Jij bent gemeen!’ schreeuw ik, en dan draai ik me als een berispt kind op mijn hakken om. Ik staar naar de deur van de andere slaapkamer, en mijn huid begint nu al te jeuken.

Misschien, heel misschien, heeft ze de kamer wel opnieuw ingericht en is het nu een vredig toevluchtsoord, in plaats van de hel op

aarde. Misschien staan er nu wel geurstokjes op een witte ladekast, ligt er een groen dekbed op een heerlijk matras, en staat er een wake-uplight op het nachtkastje, zodat ik elke ochtend gracieus wakker kan worden.

Een mens mag hopen.

Ik verklein de ruimte tussen mezelf en de kamer, en dan, met een schietgebedje, open ik met gesloten ogen de deur.

Laat hem alsjeblieft opnieuw ingericht zijn.

Laat hem alsjeblieft opnieuw ingericht zijn.

Ik spiek door één oog, en mijn schietgebedje stukt abrupt als ik oog in oog sta met Josefina.

En Felicity.

En Molly.

En Addy.

En Kirsten.

En die perfecte bitch Samantha.

Er zijn er een heleboel, en ze zijn allemaal op verschillende manieren neergezet. De zes 'koninginnen' van de American Girl-poppen – zoals tante Cindy zou zeggen – zitten in hun originele outfits op planken verspreid door de kamer. Ze kijken eensgezind neer op het bloemige hemelbed. De andere exemplaren zijn strategisch verspreid, en bieden een glimp van de weelde uit de goede oude tijd... en de minder goede oude tijd.

Molly draagt een fluwelen kerstjurk, en zit daar in de hoek mooi te zijn.

Felicity heeft een witte jurk aan, en een mandje met geplukte bloemen in haar hand.

Addy doet alsof ze de leider is van de hele mikmak.

Josefina met haar schildpad en piano speelt een liedje voor de anderen.

En Samantha... O, Samantha met haar perfecte haar, haar rode strik en knipperende wimpers. Ze is de allerergste, naast haar witte, zachte bed en rode koffer, neuzend tussen haar kleren als de prinses van een of ander toekomstig tijdperk. Tuurlijk, ze is een 'wees', maar ze woont bij haar rijke grootmoeder ten noorden

van New York. En als je haar vergelijkt met Addy, die haar eigen geboortedatum moest kiezen, omdat ze niet eens wist wanneer die was, had Samantha het behoorlijk goed.

Maar ik dwaal af. Deze kamer is gemaakt om te martelen. Deze kamer is pure horror.

Het is een kamer gevuld met American Girlpoppen, -accessoires, -scènes... en ze staren allemaal naar mij.

Ze smeken om aangeraakt te worden.

Om verschoven te worden.

Om hun armen en benen te bewegen, zoals een klein kind zou doen. Maar in plaats van dat ze hun rol als speelgoed vervullen, zijn ze voorbestemd tot een leven vol verveling als decoratie. En ik kan de woede in hun ogen zien. Ze waren voorbestemd voor zoveel meer toen ze werden gemaakt, maar in plaats daarvan werden ze meegenomen naar een huis waar er alleen naar hen wordt gekeken, en waar ze niet worden aangeraakt.

Deze poppen worden net als een bijzondere wandlamp bewonderd, maar ze worden zelden echt goed gebruikt. Ze zitten vol opgekropte energie, en hebben een diepgewortelde depressie, en ik weet zeker dat ze 's nachts tot leven komen.

En zeg me niet dat ik dramatisch doe, want dat is niet zo. Ik zweer hier op mijn linkerneusvleugel dat toen ik elf was, een van de poppen naar me knipoogde.

Ze knipoogde echt naar me.

Eén keer raden welke pop dat was.

Ik schrok zo erg dat ik moord en brand schreeuwde, de trap af rende, en struikelde over het SANTA CLAUS IS COMIN' TO TOWN-tapijt dat normaal gesproken voor de voordeur ligt, waardoor ik heel hard tegen de muur knalde en mijn pols brak.

Soms, tijdens koude, natte avonden, kan ik de pijn nog steeds voelen.

Dus hallo, je kunt het me niet bepaald kwalijk nemen dat ik niet in een kamer wil slapen die er bijna voor had gezorgd dat ik een hand was kwijtgeraakt.

'Je kleren pakken zich niet zelf uit,' roept Taran vanuit haar eigen

kamer aan de andere kant van de gang. ‘En we moeten alles opruimen. Martha en Mae brengen tante Cindy over ongeveer een uur thuis.’

Ik draai me om naar Taran. ‘Weet je, we zouden steen, papier, schaar moeten doen om te bepalen wie de rode kamer krijgt. Dat is alleen maar eerlijk.’ Ik steek mijn hand uit, klaar om te spelen. ‘Beste van de drie?’ vraag ik hoopvol.

‘Het is gewoon schattig, zo’n mafkees als jij bent,’ zegt Taran en denderd dan de trap af op zoek naar de tassen vol eten, waarmee ze vervolgens naar de keuken loopt.

Nou, dat is in ieder geval één manier om een goed humeur de kop in te drukken.